

**INTERVENCIÓ DEL SR. RAMON ROCA I ENRICH,
PRESIDENT DEL CONSELL SOCIAL DE LA UdL,
AMB MOTIU DE LA PRESA DE POSSESIÓ DEL SEU CÀRREC,
DAVANT
L' HBLE. SR. JOSEP HUGUET, CONSELLER DEL DEPARTAMENT
D'INNOVACIÓ, UNIVERSITATS I EMPRESA DE LA GENERALITAT DE
CATALUNYA**

Saló Víctor Siurana, 25 de gener de 2008

Hble. Conseller
Magfic. Rector
Sr. Josep Maria Pujol
Autoritats
Comissionada per a Universitats i Recerca
Membres del Consell Social i del Fòrum de Participació
Comunitat universitària
Senyores, senyors,

Vull expressar al Conseller Huguet, i al Govern de la Generalitat que representa, el meu sincer agraïment en nomenar-me President del Consell Social de la Universitat de Lleida. Gràtitud que faig extensiva al meu antecessor i al Rector per la confiança que han dipositat en mi, en proposar-me per a aquest càrrec que suposa tot un honor per a mi. Sense la suma de les seves voluntats segurament no seria aquí.

Quan em van proposar ser president del Consell Social de la UdL, em van venir al cap tot un seguit d'interrogants i vaig pensar: per què hauria d'acceptar o per què no? què vull fer?... Per ajudar-me a decidir, vaig fer una llista amb tot el que em venia al cap. I així va ser que em vaig adonar que hi havia, com a mínim, quatre raons que especialment em motivaven a acceptar el repte.

La primera, la vàlua de les persones que m'ho oferien. Vaig trobar-me amb tots dos: en Josep Maria Pujol i el Dr. Joan Viñas. El rector és una persona amb una il·lusió tremenda, amb un entusiasme fora del que és normal —o del que jo pensava que era normal— per com em deien que era la Universitat; una visió, doncs, poc afortunada i del tot incerta. Pel que fa a en Josep Maria, què puc dir? És un home que, des que era ben jovenet, sempre he admirat: com a persona, com a empresari, en aquests darrers vuit anys com a president del Consell Social i, evidentment, per tota la seva trajectòria. Que ell em demanés que el rellevés, va ser per a mi tota una distinció. En aquell moment vaig percebre que —amb aquestes dues persones que avui tinc a la vora— només es podia anar bé; i vaig pensar que era una oportunitat extraordinària per poder aprendre, de la gent que hi havia i de totes les persones que formen la Universitat —i, a més, gratuïtament. Són un clar exemple de com el món universitari i empresarial poden fer coses junts, i fer-les bé

La segona, l'entusiasme que em generava poder treballar per a Lleida i des de Lleida; un fet que, per als qui som d'aquí, esdevé engrescador.

La tercera, la importància de l'educació en qualsevol dels seus nivells. Crec que avui ningú es pot imaginar un món sense educació. Sense aquesta el món no seria món. Si més no, seria un món molt diferent. No sé si millor o pitjor, però ben distint al que és ara, segur que sí. Tenir l'oportunitat de vetllar per aquest gran valor de la humanitat també em va empènyer a creure que podia contribuir-hi aportant, encara que només fos, algun granet de sorra.

La quarta, simplement la il·lusió. Vaig sentir que em feia molta il·lusió; la veritat és aquesta. Així és com vaig decidir que havia de dir sí, que havia d'acceptar.

M'ho heu posat molt difícil. En Josep Maria, juntament amb els dos rectors, han fet una tasca encomiable. L'altre dia llegia al diari les

declaracions del rector de la Universitat Autònoma de Barcelona quan deia que sentia “sana enveja” del Consell Social que tenia Lleida. Realment, el Consell Social de la Universitat de Lleida és un referent. I no sol a Lleida, sinó a Catalunya, a Espanya i a molts llocs. Tot aquest reconeixement és mèrit del treball d’en Josep Maria Pujol, al costat dels rectors que ha tingut la Universitat de Lleida i de tot l’equip humà que la forma.

No voldria posar-me a descriure totes les coses aconseguides o assolides, però sí que considero que n’hi ha dues de molt importants a destacar: el Consell Social s’ha guanyat la confiança i el respecte de la comunitat universitària, i alhora ha connectat i ha despertat l’interès de la ciutadania per la seva Universitat; és a dir, ha fet que la gent de Lleida visqui la Universitat, visqui la nostra Universitat.

Per tot això, per continuar avançant, us demano un cop de mà. El Consell Social necessita —com també deia en Josep Maria— el suport de totes les institucions. Des d’aquí vull demanar el compromís i la confiança de l’Ajuntament, de la Diputació, dels consells comarcals, de les organitzacions empresarials, sindicals, culturals i, també, —és clar que sí—, el dels nostres polítics, dels qui sou al Parlament de Catalunya i dels qui properament anireu a Madrid. Espero merèixer i continuar tenint la vostra confiança, perquè us necessitaré.

A partir del moment en què ja vaig prendre la decisió d’acceptar el càrrec de president del Consell Social, van obrir-se davant meu altres interrogants d’una altra magnitud: com veiem el futur?, què és el que esperem de la Universitat de Lleida?

Comentant-los amb el rector i amb en Josep Maria, vaig poder adonar-me que compartia amb ells una mateixa cosa: que el futur s’ha d’afrontar amb il·lusió. És veritat que estem en un punt ple d’incerteses, que vivim moments de canvi, però creiem que els moments de canvi són també moments d’oportunitat. Viurem

moments transcendentals a la Universitat amb l'adaptació de les directrius de Bolonya i amb tants altres temes. Tot plegat esdevé una ocasió històrica per situar la nostra Universitat on es mereix.

Tenim grans projectes a desenvolupar com el Parc Científic i Tecnològic Agroalimentari de Lleida o com la recerca que avui fan els equips de la UdL. Cada dia llegim al diari nous avenços que sorgeixen de la Universitat de Lleida. Veiem també, en la societat civil lleidatana, unió —potser com mai; de nou, il·lusió. Gosaria dir que l'autoestima, que potser és el que ens faltava una mica a Lleida, cada vegada és més alta. Comencem a ser una societat civil amb autoestima que, al cap i la fi, no és res més que estar orgullosos del que som i d'on som. Per aquests tres motius, hem de ser bàsicament optimistes.

Segurament tot això no és suficient. Hem de tenir també una actitud positiva. N'hi ha que diuen: home, si comparem la Universitat de Lleida amb...; o bé, és que la universitat i el món empresarial... A mi m'agrada recordar una cita de Kennedy que, adaptada al nostre cas concret, podria ben bé dir que: no hem de pensar què pot fer la universitat per nosaltres, sinó què podem fer nosaltres per la universitat. Jo crec que això és tenir una actitud positiva. Hem de ser actius, no passius. Aquesta és una de les fites que em marco. No es pot avançar sent negatius i només pensant en el present. Només avançarem sent positius i tenint una visió de futur. Hem de tenir una visió una mica més a llarg termini, per tal que no se'ns acabin ni les idees ni els somnis.

M'imagino que tot això no serà fàcil i que hi haurà dificultats. I és bo que, quan arribin aquests moments difícils, siguem capaços també de pensar quin model de país i quin model d'universitat volem per als nostres fills. Estic convençut que això ens donarà l'energia que necessitem. Perquè, al capdavall, els nostres fills, la nostra societat i el nostre país no seran res més que allò que nosaltres els ensenyem i allò que nosaltres els transmetem, i en aquesta transmissió, crec en la universitat com a eina bàsica.

Tanmateix, no podem parlar de futur sense plantejar-nos alguns reptes per a la nostra Universitat. Jo en destacaré quatre. No és que siguin els únics, i segurament aquests hauran d'anar canviant amb el temps, però, per a mi, són molt importants:

- Hem de ser un referent en l'àmbit agroalimentari, no només en l'àmbit català, sinó també en l'àmbit europeu. Avui cal sortir a Europa. Ens hem de marcar la fita de ser alguna cosa per a Europa.
- Hi ha tres elements clau per al desenvolupament: la universitat, l'empresa i la societat civil. No pot ser que hi hagi distanciament entre elles. Si volem un món modern, avançat, just i equilibrat, han de ser una mateixa cosa. Si no, és com una cadira a la qual falta una pota i, llavors, tenim bastants possibilitats de caure o de passar-nos el dia fent equilibris. Des del meu punt de vista, aquesta és una de les metes que ens hauríem de fixar des del Consell Social.
- Hem d'arribar als 10.000 alumnes, amb qualitat i excel·lència. Esmento la paraula *excel·lència* tot recordant en Josep Pont, que sempre en parlava. Arribar als 10.000 alumnes serveix de ben poca cosa, si no s'aconsegueix amb una qualitat i una excel·lència determinades.
- Cal internacionalitzar. La universitat, igual que les empreses, ha de superar les fronteres. Som en un món global. Ens hem d'internacionalitzar en tots els nostres àmbits, tant pel que fa a alumnes, com a recerca, com a professorat. De vegades es pensa que la internacionalització és una qüestió de grandària, i no és així. La internacionalització no té res a veure amb si ets gran o petit, sinó amb la mentalitat. Crec, doncs, que cal i podem aconseguir aquest posicionament de la UdL.

Sóc conscient que hauré d'aprendre moltes coses sobre com funciona i s'organitza la Universitat de Lleida, de les persones, de les responsabilitats, de les titulacions... que la conformen. Espero poder comptar amb la vostra ajuda, la de tots els qui sou aquí i, en definitiva, la de tothom. Serà benvinguda. Demano també que, com als polítics, em doneu cent dies. També espero la vostra comprensió i la del conseller, a qui em torno a adreçar especialment perquè em consta que en moments complicats i difícils ha estat al costat de la Universitat de Lleida.

Altrament, estic segur que compto amb l'experiència dels membres del Consell i la seva Secretaria que -com ha dit el meu antecessor- són gent que hi són i, així mateix, amb el rector i tot el seu equip directiu. No em vull oblidar, en aquest sentit, d'en Josep Maria Pujol, amb qui vaig fer el tracte que ens anéssim veient, que m'anés explicant i que m'anés transmetent la seva experiència com a president i la seva saviesa personal.

Per això, des d'ara mateix, em poso a disposició de la societat a la qual representa el Consell Social i també de tota la comunitat universitària, encapçalada pel rector Joan Viñas i el seu equip.

Moltes gràcies.